

ærede Medlem har haft til de samme Bestræbelser. Men man er i Norge, som her, kørt fast, og man har ogsaa nu i Norge erkendt, at man ikke kan komme videre frem ad den Vej, fordi Alderdomsforsikringsproblemet er af en saadan Art, at det for det første, som det ærede Medlem rigtigt siger, kun kan løses ad Tvangsforsikringens Vej. Jeg forstaar godt, at det ærede Medlem slet ikke har valgt Tvangsforsikringen, fordi han mener, der er noget ideelt i Tvang, jeg ved godt, at det ærede Medlem mener lige det modsatte; han har kun valgt det, fordi det er nødvendigt, naar man vil gaa Forsikringsvejen. Men idet man erkender, at Folkeforsikringsproblemet kun kan løses ad Tvangsforsikringens Vej, og dernæst har set, hvad det er, man maa bygge op for at tilvejebringe en Præmie, dette Milliardpalads, som jeg tillod mig at skildre, er man kommet til Erkendelse af, at man opfører noget kolossalt, og ud af dette kossale kommer der en Bagatel. Det ærede Medlem har derfor misforstaaet mig, naar han mener, jeg har sagt, at Kommissionens Arbejde var et Bjerg af Papir, og at Kommissionens Forslag var den Mus, der kom ud af det. Jeg har tværtimod erkendt, at det Materiale, Kommissionen har samlet, har været og vil vedblive at være særdeles betydningsfuldt, og at Kommissionens Arbejde paa ingen Maade har været unyttigt. Hvad jeg sagde, var kun, at ud af dette Milliardpalads, den store Tvangsinstitution, man tilvejebragte af et saa kolossalt Omfang, som ingen anden Institution i vort Land nogen Sinde har haft eller vil faa, fødtes kun ganske smaa og for de forsikrede aldeles utilstrækkelige Aldersrenter. Det var det, jeg betegnede som den Mus, Bjerget barslede med.

Det ærede Medlem sagde til mig, at jeg ikke var nogen Ven af Opsparing, og mente at kunne begrunde dette med, at jeg havde advaret mod denne Opsamling. Da det ærede Medlem vil se, at dette Forslag er bygget paa at tilskynde til og fremme den individuelle Opsamling af en lille Kapital, fordi jeg anser det for at være noget af det for Samfundet allernyttigste, vil han ikke kunne paastaa, at jeg ikke er nogen Ven af Opsparing. Men jeg var ikke nogen Ven af den Opsparing, som Folkeforsikringsforslaget bygger paa. Jeg var ikke nogen Ven af, at Staten skulde samle Milliarder sammen paa denne Maade, som kun kunde skaffe ringe Resultater, og jeg tillod mig — og ingen af de Herrer, som har talt om dette Forslag, er kommet

ind paa den Betragtning —, jeg tillod mig at gøre opmærksom paa, at hvis man ikke før har kunnet se Betænelighederne ved denne Milliardopsamling af Præmiebeløb for deraf til sidst at give en Rente, maatte man kunne det nu, naar man saa, hvorledes en økonomisk Omvæltning kunde forvandle Pengenes Værdi, saaledes at naar man gennem et langt Liv havde betalt sine Præmier med Kroner, der havde Datidens Kroneværdi, faar man sin Rente i Kroner, som kun har $\frac{1}{2}$ eller $\frac{1}{3}$ Værdi i Forhold til det, man har betalt med.

Naar man i sin Tid gennem Folkeforsikringstanken lovede en Aldersrente af 150 Kr. eller hvor stort et Beløb det nu var, saa havde man bygget Præmiebetalingen paa et dertil svarende forsikringsmæssigt Grundlag; alle de, som havde betalt Præmierne gennem et langt Liv, vilde have forudsat, at de fik 150 Kr. af samme Pengeværdi som de Kroner, de havde betalt deres Præmier med. Men hvis vi havde faaet Folkeforsikringstanken gennemført, vilde det vise sig, at i Stedet for 150 fik de 75 eller 50 Kr., eller hvormeget det nu er sammenlignet med Kronens Værdi, den Gang de betalte Præmien. Det er det samme Forhold, der melder sig for alle, der i dette Øjeblik er Indehavere af smaa Kapitaler, som de lever af. Alle de, der har samlet deres Penge i Obligationer med en lille Rente, ser nu, at denne Rente er halveret i Forhold til tidligere. Dette Forhold er et af de allervanskeligste Spørgsmaal for Øjeblikket, disse Mennesker hører til de allervanskeligst stillede. Og disse har dog været underkastede det frie Livs Kaar, men ved at følge Tvangsforsikringens Vej maatte Staten være forpligtet til at yde alle Erstatning for de Pengebidrag, hvormed de havde deltaget ud fra den Forudsætning, hvorunder de havde ydet Præmien. Det vilde betyde, at Staten nødvendigvis maatte have forhøjet det Beløb, som man udbetalte i Folkeforsikringen, og dette havde nødvendigvis igen betydet, at selve Tanken ikke længere gennemførtes forsikringsmæssigt, idet Pengene maatte komme udefra. Naa, det glæder mig, at dette kun er en historisk Strid. Det ærede Medlem fra Odder (Hegelund-Lange) har henvist til Fortiden, og jeg har kun ment, at jeg skyldte det ærede Medlem fra Frederikshavns (Thomas Larsen) Arbejde, hvis Hensigt jeg agter og ærer, det Hensyn at gøre Rede for Grundene for mit Synspunkt.

Jeg skal endnu kun vende mig mod en af det ærede Medlems Betragtninger. Den var ganske vist rettet til det ærede